

Kapitola druhá

Nechali Spartána odpočívat a Scott se zeptal, jestli by nemohli jít navštívit Cukrnožku.

„Jasně,“ odpověděla Amy nadšeně. Cukrnožka byl malý shetlandský poník, kterého na Heartlandu léčili. Když přešli přes dvůr, Amy se zastavila u jednoho z výběhů a poplácala po hřbetě koníka, který vykukoval přes plot. „Ahoj,“ pozdravila ho. Slunečnick vesele zaržál na pozdrav a něžně ji strčil hlavou do hrudi.

„Vypadá dobře,“ poznamenal Scott.

„Vid?“ usmála se na něj Amy a natáhla k poníkovi ruku s pamlsky. Slunečnick byl příliš nevychovaný a nepředvídatelný na to, aby mu našli trvalý domov, a tak se stal trvalým obyvatelem Heartlandu. Přestože se k ostatním nechoval hezky, Amy přímo zbožňoval. Když si Amy našla volnou chvíli, jezdili spolu po místních jezdeckých soutěžích.

„Jak se Cukrnožkovi daří?“ zeptal se Scott, když přicházeli k menší stáji na druhé straně dvora.

„Už je mu o hodně líp,“ řekla Amy vesele. „Už zase normálně jí.“ Poníkova bývalá majitelka, stará paní Bellová, zemřela, a poník zůstal přes tři týdny o hladu zavřený ve stodole. Když ho přivezli na Heartland, truchlil, odmítal jíst a poté i vážně onemocněl. Byl na tom tak špatně, že už si mysleli, že to nezvládne. Minulý týden se naštěstí začal zotavovat.

Cukrnožka stál u své sítě na seno, a když je uviděl, radostně zaržál a šel je pozdravit. „Vypadá skvěle,“ usmál se Scott a pohladil poníka po husté, lesklé hřívě. „Co mu dáváš za léky?“ Amy ho okamžitě zahrnula podrobnostmi o různých bylinkách a aromaterapeutických olejích, kterými koníka léčí. „Používám zředěný olej neroli na masáže a přidávám mu do jídla česnek, semeno pískavice a kopřivu. Myslím, že to zabírá.“

„Určitě!“ přikývl Scott souhlasně a zkontroloval poníkovo dýchání a jeho tep. „Jeho stav se rychle zlepšuje.“

„Vlastně se o něj stará hlavně Lou,“ poznamenala Amy. „Lou?“ zopakoval po ní udiveně Scott.

Pro Amy to bylo také překvapením. Od nehody jejich otce a rozvodu jejich rodičů Lou nechtěla mít s koňmi nic společného. A když přijela na Heartland po smrti jejich mámy, koňům se vyhýbala. Malého shetlandského poníka

si ale časem zamilovala a teď se o něj ráda starala. „Tráví s ním každou volnou chvíli,“ usmála se Amy.

„Jak dlouho tu plánuje zůstat?“ zeptal se Matt.

„V práci řekla, že se vrátí až na podzim,“ odpověděla mu Amy a vděčně poplácala poníka po hřbetě. Kdyby nebylo Cukrnožky, Lou už by se dávno vrátila ke své práci v bankovníctví na Manhattanu.

„Co budete dělat, až odjede?“ zeptal se zvědavě Scott.

Amy pokrčila rameny. Vůbec nad tím nechtěla přemýšlet. Až přijde zima a Amy bude zase ve škole, budou muset najít peníze na dalšího ošetřovatele, nebo přemístit několik koní na jiné farmy. „Možná si to ještě rozmyslí,“ pokrčila Amy rameny, plná optimismu.

„Myslíš?“ zeptal se Scott překvapeně. „Myslel jsem, že je ve velkoměstě spokojená.“

„To jo,“ přiznala neochotně Amy. Lou měla svou práci opravdu ráda. Měla ráda i svůj byt a přítele Karla. „Ale tady se jí asi taky líbí. Já nevím... mohla by zůstat.“

V tu chvíli uslyšeli zvuk přijíždějícího auta z příjezdové cesty. „To bude Lou s dědou.“

Společně vyšli na dvůr. Jack zrovna zaparkoval a její starší sestra vystupovala z auta. „Ahoj!“ pozdravila je Amy.

„Ahoj broučku,“ usmál se na ni děda. „Spartan už dorazil?“

„Jo. Je v boxu v zadní stáji,“ prohlásila Amy a děda s Lou se zvědavě rozešli směrem ke stáji. Amy nervózně pohlédla na Matta, který popíjel limonádu u zadních dveří, a pak spěchala za nimi. „Moc se nepřibližujte,“ varovala je. Dědeček se zarazil. „Proč?“ Znepokojeně svraštěl obočí. „Doufám, že není nebezpečný!“

„Ne, ne, jasně, že ne,“ vyhrkla rychle Amy. „Je jenom trochu rozhozenej z té cesty.“

„Každopádně je to fešák,“ poznamenal dědeček a pořádně si koně prohlédl. „Určitě je to Morgan.“

Scott se obrátil na Amy: „Budu už muset jet. Zavolej mi, kdybys cokoliv potřebovala. Zastavím se tu zase za pár dní.“ Mile se usmál a dodal: „Hodně štěstí.“ Pak se obrátil na svého mladšího bratra. „Chceš svézt?“

„Jasně, díky,“ přikývl Matt.

Všichni se rozloučili, společně odešli ke Scottovu pick-upu a o chvíli později už bylo auto i s přívěsem na cestě z Heartlandu.

Tu noc si Amy v posteli četla ještě dlouho po setmění. Nechtěla usnout a znovu čelit noční můře. Nutila se číst

a číst, ale nakonec se jí písmenka začala rozmazávat a oči se jí zavřely.

Byla v úplné tmě. Kde to je? Všimla si dřevěných stěn. Stodola? Do plechové střechy bušil déšť a Amy slyšela kvílet vítr. Nevěděla, proč je zavřená v tak malém a tmavém prostoru, ale věděla, že musí utéct. Znepokojeně se rozešla ke dveřím. Najednou udeřil mohutný hrom a bylo slyšet vrznutí dveří, které se pomalu otevřely.

„Mami!“ zalapala Amy po dechu, když uviděla ve dveřích stát Marion s ohlávku v ruce.

„Klid,“ utěšovala ji Marion a pak se otočila k někomu za jejími zády. „Ustup trochu dozadu,“ zašeptala, strčila si ruku do kapsy a vytáhla z ní plechovku.

Další blesk na vteřinu osvětil stodolu a Amy v jedné ze dvou siluet rozpoznala samu sebe. Najednou pochopila, co se to děje. Prožívá tu noc Spartánovými očima, cítí jeho strach a zmatení.

Máma přistoupila o pár kroků blíž a natáhla k ní ruku. Najednou se ozval mohutný hrom, všechno potemnělo a scéna se změnila. Amy zaslechla zlověstný zvuk dovírání železných dveří. Cítila se jako ve vězení. Uvědomila si, že je zavřená v přívěsu. Slyšela nastartovat motor do dávkky, a když se rozjeli, přívěs se začal kymáčet.

Amy zachvátila panika. Věděla, co se blíží. „Pustte mě ven!“ zakřičela. Bušila do železných dveří, rozhoupávala přívěs, ale bez výsledku. Byla uvězněná. Do střechy neútěšně bušily kapky deště a větve se otíraly o přívěs. Potom to uslyšela. Hlasitý zvuk praskání dřeva, kvílející brzy, strašlivá rána a pak už nic než tma.

Amy v panice otevřela oči a rozsvítila si lampičku. Její pokoj byl až děsivě tichý. Zhluboka dýchala, dokud se trošku neuklidila. Potom se s roztřesenýma rukama natáhla po knize, která jí ležela na nočním stolku. Venku sice byla ještě úplná tma, ale věděla, že by už znovu neusnula.

Minuty pomalu ubíhaly, dokud nebyl čas vstát. Amy sešla dolů do kuchyně, kde už seděla Lou. Nalila si šálek kávy, snědla jeden muffin a odešla do stodoly nakrmit koně. Ten den bylo ráno chladné a na obloze nebyl ani mráček.

„Dneska je ale pěkně!“ zaradovala se Lou. „Vždycky když je venku takhle hezky, vůbec si neumím představit, že bych se měla vrátit zpátky do kanceláře v New Yorku.“

V tu chvíli vykoukl přes dveře boxu Spartaňan. Když uviděl Amy, vyděšeně zaržál a snažil se postavit na zadní.

Lou vyděšeně zalapala po dechu. „Co to s ním je?“

„Za to můžu já,“ přiznala neochotně Amy. „Kvůli té nehodě má ze mě strach.“ Rukou si pročísala tmavé vlasy. „Možná bude nejlepší, když ho nakrmíš ty. Nebo můžeme počkat, až dorazí Tyler.“

„Já to udělám,“ usmála se na ni Lou. „Nemá smysl na něho čekat.“

Společně dorazily do místnosti s krmivem. „Jsem zvědavá, jak se tady bude líbit Karlovi,“ zamyslela se Lou a odšroubovala vršek konzervy s olejem z tresčích jater, zatímco Amy začala do kýblů rozdělovat obilí. „Přijede už za pár dní.“

Amy potkala Karla pouze jednou, když navštívila Lou v New Yorku. Tehdy se o Heartland nijak nezajímal a na Amy neudělal příliš dobrý dojem.

„Neumím si ho na venkově vůbec představit,“ bavila se tou představou Lou a začala skládat jeden kýbl na druhý. „Možná ale bude mít nějaké nápady, jak vydělat víc peněz.“

„Víc peněz?“ zopakovala po ní pochybovačně Amy.

„Ano,“ odpověděla Lou. „Musíme nějak začít víc vydělavat, to přece musíš pochopit i ty. Bez mámy bude těžké přesvědčit zákazníky, aby k nám vozili své koně. Já vím, že Nick Halliwell slíbil, že k nám nějaké pošle...“

„A taky že poslal!“ přerušila ji Amy.

Nick Halliwell byl slavný jezdec parkuru, který nedávno na Heartland přivezl svého nejlepšího koně Orionu, jenž měl strašný strach z přívěsů. Byl to vůbec první kůň, kterého Amy vyléčila bez pomoci své matky. Během dvou dnů ho naučila bez problému chodit do přívěsu i z něj. Nick byl opravdu ohromený a slíbil, že Heartland doporučí všem svým známým. Díky němu teď měli na farmě dva nové koně – Rozinku a Toppera.

„Ale nemůžeme spoléhat jen na něj,“ namítla Lou. „Musíme najít jiný způsob, jak zvednout povědomí o naší farmě. Už mám nějaké nápady, na kterých bych chtěla odpoledne pracovat. Víím, že máma se snažila, ale víš, že nebyla tak úplně praktická. Prostě musíme být výdělečnější,“ zvedla ze země kýbly, které patří do přední stáje. „Možná to bude znamenat, že budeme muset udělat nějaké změny, ale jsem si jistá, že to zvládneme.“

Amy zanesla ostatní kýbly do zadní stáje. *Nějaké změny.* Kousla se do rtu. Změny opravdu neměla ráda. Nejradši by byla, kdyby všechno zůstalo stejné jako dřív, stejné jako před tím, než zemřela máma.

Tyler přišel na ranč o půl osmé. Společně s Amy se pustili do práce. Vyhřebelovali koně, vykydali stáje

a naplnili vědra vodou. Při práci si Amy uvědomila, že ji Spartán pozoruje. Nechtěla se na valacha dívat, ale pohled jí neustále sjížděl na jeho box. Vždy, když se na něj podívala, viděla v jeho očích nenávist. Kdykoliv kolem něj prošla, ohnal se po ní zuby.

Tyler zrovna vycházel z boxu Pegase a Amy k němu přistoupila. „Co si myslíš o Spartánovi?“ snažila se znít lhostejně, když hladila koně po hlavě.

Tyler za sebou zavřel dveře boxu. „Opravdu to chceš vědět?“ Amy přikývla. „Úplně se mi nezdá,“ podíval se na ni s vážným výrazem v očích. „Dávej na sebe pozor, Amy.“

Amy sama sebe překvapila tím, že začala Spartána bránit. „Není zas tak špatnej,“ vyhrkla. „Měl jsi ho vidět před tou nehodou, když jsme pro něho s mámou jely. Byl tak něžnej.“

„No, teď už tak nevypadá,“ potřásl Tyler hlavou. „Má takovej divnej pohled v očích. Nevím, možná si toho zažil až moc. Třeba už ho nikdo nevyléčí.“

„On se uklidní,“ zašeptala nejistě Amy. „Uzdraví se.“ Ta slova z ní vylétla, ale sama si jimi nebyla příliš jistá. Pokud by se Spartán neuzdravil, co by to pro ni znamenalo? Věděla, že kdyby ho museli nechat uspat, tak by to nepřezila. Prostě mu musí pomoci.